

Heili 15 fólk hava smíðað ólavssókukabarettina 88.

Tað er sjálvsagt torført at samansjóða óll hugskotini, góðu stuttmyndirnar o. a., sum fór fram í Sjonleikarhúsinum um sökuna. Hóast Páll Danielsen, sjónleikari, hevði ábyrgdina av sýningini og »leikaði í« og »leikaði væl«, sum sagt verður í leikskránni, so var tað helst eisini ov nógv hjá honum at vera allastaðni í senn. Tey góðu »visuella« brotini vóru nýhugsan á føroyskum palli, og tað er kanska ikki skeiðt at geva honum heidurin fyri hesar uppsetingar? Eingin nevndur, eingin gloymdur á hesum sinni, men tey brot, sum eru tikin fram um onnur, eru kanska ein ábending um tað mest væleydnaða

PM Town og nýggjur »løgmanns- leikari«

Mangt meinaleyst skemt var í ólavssókukabarettini, men avgjørt eisini við bráði í, tá Sjonleikarfelagið framfórði fyri fullum húsi sunnukvöldið.

Kabarettmanningin bjóðaði áskoðarunum vælkomnum við myndini, at vit nú fóru á flog, hóast flogternan, sum lýsti fráferðina, ikki hevði gingið á »smileskole«. Tað skuldi kanska ímynda tær fittu føroysku flogternurnar, sum als ikki eru so listinlærðar enn, at tær við brosi á kinn kunna kveistra einhvønn grenjutan ferðandi til viks!

Flogferðin sum hvarv

Tað er kortini ikki neyðugt at gera so nógv burtur úr flogternuni á pallinum, tí hon hvarv — eins og flogferðin, vit hildu var tann reyði tráðurin, sum skuldi færa áskoðaran frá byrjan til enda í Sjonleikarhúsinum, hetta kvöldið.

Hóast tey mistu reyða tráðin, so er ikki sagt, at allir træðir vóru burtur. Innihaldið var fjøllbroytt og skemtiligt, og leikararnir ferðast inn og út í pallprýðinum, sum var ein kassi við nógvum hurðum, har altíð slapt út onkunstaðni.

Sum bygdamaðurin segði, tá fremmandamaðurin spurdi bygdamannin um leiðina til eini hús í bygðini, ið ikki vóru tey mest snotiliga. Hesin peiggjar í avisan rætning og sigur: — Hurðin er har góði, men út aftur sleppur tú alla staðni!

Í innihaldinum var sjálvsagt mest um hendingar í Havnini, men eisini fekk landsstýrið koyrilin, tó at hann var so mjúkur, at tað ivaleyst ikki fer at bíla. Serliga var tað ein lætti, at hagravongurin í føroyskum politikki ikki slapp einsamallur á pallin. Hóast teir speirka og gera gjøldur burtur úr landsins leiðandi persónum, so er tað kortini eing-

in skomm at sleppa upp í part. Láturin hevur tað við sær, at tú loftar øllum — bæði atfinningum og tað meira skemtiliga, og tí er tað ikki minni góð »reklama« at sleppa upp í part í hesum sambandi.

Gerandisdagurin í Tinganesi

Vit sóu brot burtur úr gerandisdegnum í Tinganesi, soleiðis sum skemtararnir ímynda sær hann. Hetta er áðrenn presturin fór úr samgonguni, og har var tað sjálvsagt um, hvussu presturin nápaði úr pengakassanum hjá hinum landsstýrismanninum.

Tá avtornaði fekk »umsøkjarin« sin penga, men tað var presturin, sum handaði honum teir, — og við kvittanini legði neyðardýrinum eina við, hvussu hann skuldi atkvøða til komandi val!

Til heystar fáa vit at siggja, um atkvøðufiskarinn hevur havt eydnuna við sær, men tað er so ein

onnur verulig søga.

Annars fingur vit innlit í, hvussu landsstýrismenn »spældu« í sandkassanum, við leikum av einhvørjum slag, men tað endaði altíð við, at lögmaður tók samanum og mælti: Her »bestemmi« je!

Tað »skemtiliga« við lögmanni á pallinum var leikarin, sum so avbera væl dugdi at spæla sin leiklut, soleiðis at vit kendu hann aftur og flentu í kyki.

Kanska skuldi lögmaður farið ein tús niðan í Sjonleikarhúsið, tí her fær hann »medieskeið«, so tað munar!

Ljósareyði pantarin

Áðrar áhugaverðar hendingar eru farnar fram seinasta árið, og ein teirra er nógv umrøddi brennivargurin, sum löglegan ikki fær tikið seg saman til at finna.

Kendi kriminalmaðurin verður her ílatin hylkið

hjá Coustau, kriminalkommisari í kenda Peter Seller-filminum, at húsast í.

Ikki er so stórur munur í skemtinum í »Ljósareyða Pantaranum« og tí, sum kabarettfólkið sýnir um brennivargamálið, tó at hetta málið er álvarsamt og ræðandi út um alt mark!

Ónnur serlig skemti-mynd var mamman, sum skripar barn sitt á bíðilista hjá býráðnum. Hon hevði ikki átt enn. Tá hon fær at vita, at eini seks, átta ár ganga, áðrenn hon kann fáa barnið á ansingarsovn, fer hon forkroyst út aftur, — eins og vildi hon royna at haldi barnið í sær so leingi sum gjørligt. Tað bleiv ímyndað, sum skuldi barnakonan halda sær, til hon fann eitt wc at sessast á! Flott og kvikliga umfarið, men tó bert ein dropi í tí havinum, sum kabarettin hevði at bjóða.

Flogvallarmálið í Havn fekk eisini koyrilin, og her var sanniliga eisini leikari, sum dugdi at spæla býráðsformaður við lit! Um ljóðkanningar, sum ikki hoyrdust, tó at tað var sagt, at teir høvdu mált og spælt inn á band. Tá býráðsformaðurin skuldi svara næskum spurningum frá pressuni, var sjálvsagt telefon til býarstjóran, so har spurdist einki burturúr.

Bert ein solosangur varð framferdur, so vitt eg minnst, og tað var so avbera væl gjørt, at tú sat og ynskti, at framúrskarandi klaverspælarin fekk fleiri avbjóðingar frá leikarunum, men gakk, har spurdist einki burturúr.

Tvídráttur

Annars var tvídráttur millum tónleikaran og leikararnar, tí tónleikurin var so góður, og av og á kendist tað sum »bardust« leikararnir og tónleikararnir um áhugan hjá áskoðarunum. Eitt sindur troystandi í longdini, tí báðum partum var torført

at geva gætur í senn.

Hóskandi er, at tónleikurin er fylgispeil til slíka framfærslu, men hóast hann heldur ikki lá á láni, so var tvídrátturin har, — haldi eg!

Endabresturin eftir góðan hálvannan tíma við skemti var ein sannur »happening«, har býráðsformaðurin legði fram uppskot um at Tórshavn skuldi broyta navn til PM Town! Genialt og skemtiligt alt í einum. Men tá palltjaldið fer frá pallinum, stendur ein trónstólur við parabolantennu sum bakprýði á pallinum. Borgarstjórin hátíðarliga sessast... og eitt herlið av gøtusóparum við kustum skipa heiðursportur um kenda býarbarnið ella problembarnið kanska?

Hatta við hurðini, sum eg nevndi í byrjanini, skal ikki skiljast sum beinleiðis negativ ábreiðsla, men heldur tí tilfarið í kabarettini var so rúgvusmikill. Kanska hevði tað verið eitt hugskot at latið ein persón burturav taka sær av at samansjóða framfærslun?

Tað er tí trupult at siga nágreiniliga, hvussu hvør av leikarunum komu frá sinum leikpartum. Heldur ikki haldi eg tað søma seg, tá ein veit, hvussu stutt skotbrá leikararnir hava. Eitt var tó munandi betri hesaferð, — tað, at leikararnir dugdu so væl tekstirnar, og tað hava vit ikki verið forvand við áður.

Tá tú reistist í Sjonleikarhúsinum og fór hugagóð út, sat eftir tónleikarin í høgna horni á pallinum. Hann var so álvarsligur, at tú neyvan tordi at kaga til hansara, men hann skal ikki kenna seg forfjónaðan. Bert var trupult at fáa skemtiliga spælið og vælspelda tónleikin at savnast í einum. Eitt satt upplivið var tað kortini, og vælkominn aftur til komandi ólavssókuskemt, tit gjørdur munin, — so tað munar!

Dagny Joensen

